

vor Gruppe, som tidligere have taget Del i Debatterne om Albertis Affærer, gøre det. Vort Forslag slutter sig i sin Begyndelse til Flertallets Forslag, og om Forslagets to første Punkter har jeg derfor ikke noget videre at sige. Om det andet Punkt: Tinget beslutter at udtale sin „Vilighed til at medvirke til at mildne Ulykens Følger“, skal jeg indskrænke mig til at anerkende, at den ærede Ordfører for Flertallets Forslag (Thomas Larsen) har udtalt sig saa forsigtigt om dette Punkt, som han har gjort, og jeg skal navnlig understrege, at den ærede Ordfører i dette Øjeblik staar paa det Standpunkt, at der slet ikke lader sig sige noget positivt og sikkert om, hvorvidt der kan bringes Hjælp ved direkte Udbetaling af Statskassen til de skadelidte. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at alt det kan først overvejes, og der kan først tages Beslutning om det, naar der foreligger en meget grundig Undersøgelse og et Resultat af denne Undersøgelse af Sparekassens og Smøreksporthoreningens Affærer. Ligeledes tror jeg ogsaa, det vil være rigtigt der at afvente en ny Regerings Initiativ og ikke selv komme med positive Forslag, hverken nu eller senere.

Ogsaa de to andre Grupperes Ændringsforslag til Flertallets Forslag afvige paa de første Punkter ikke synderligt fra Flertalsforslaget, det er nærmest kun Ordvalget, som er lidt anderledes. Det tredie Punkt i Flertalsforslaget er af rent politisk Natur, og det Ændringsforslag, som vi have stillet, drejer sig udelukkende om dette tredie Punkt. Vi have nu hørt, hvordan det lyder i Flertallets Forslag, og den ærede Ordfører har begrundet, hvorfor det er affattet saaledes. Ogsaa de andre Grupper her i Salen have været misfornøjede med netop dette tredie Punkt og have hver stillet sit Forslag til Ændring deraf. Om Flertalsforslagets sidste Punkt skal jeg da begynde med at sige, at det er affattet med en vis Resignation, man fristes til at tro, at det maaske er blevet redigeret gentagne Gange, inden det har faaet sin endelige Skikkelse. Flertallet udtaler heri, at det er villigt til under Ledelse af et Ministerium, som støtter sig til Flertallet her i Tinget, at arbejde paa de Opgaver, hvis heldige Løsning Folket venter paa. Jeg vil give den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (K. M. Klausen) Ret i, at i den Form, som Forslaget her har faaet, ligger der en vis Afsvækkelse af det renkultiverede parlamentariske Krav. Kravet er stillet i en vis dæmpet Form, selv om

den ærede Ordfører for Flertallet (Thomas Larsen) meget bestemt hævdede, at det netop gik ud paa at fastholde Parlamentarismens Grundsætninger. Der kræves af et nyt Ministerium efter Flertalsforslaget det, at det skal støtte sig til Flertallet i Tinget, der staar ikke, at det skal være *udgaaet* af Flertallet i Tinget, der staar heller ikke, at det skal være *udpeget* af Flertallet i Folketinget. Det er allerede noget mindre, der kræves blot, at det skal *støtte sig* til Flertallet i Tinget. Heri ligger der formentlig to Ting, og hvis min Forstaaelse deraf er rigtig, hilser jeg det med Glæde, at Flertallet har affattet sit Forslag i denne noget afdæmpede Form. Den første Ting, der ligger deri, er formentlig dette, at Flertallet dog ogsaa kan tænke sig Mænd af Landstinget som Medlemmer af et nyt Ministerium; det er jo noget, der har været omhyggeligt og sikkert principielt undgaaet siden Systemskiftet, at Mænd af Landstinget have faaet Sæde i Venstres Regering. Det andet Punkt, der ligger heri, er vistnok dette, at man ogsaa kan tænke sig Mænd udenfor Rigsdagen trædende ind i en saadan ny Regering, Folk, som ikke ere aktive Politikere, men paa anden Maade kunne tilføre Ministeriet Kræfter, som det daarligt kan undvære, Kræfter, der ikke raades over indenfor det nuværende Folketingsflertal, Kræfter af teknisk, faglig, administrativ Dygtighed. Hvis min Opfattelse af Flertallets Redaktion af Kravet til det ny Ministerium er rigtig, saa er denne Redaktion vistnok en Følge af, at Flertallet der har været lydhørt for et Krav, der er stillet af den offentlige Mening her i Landet, og at Flertallet har erkendt de Brøst, som have aabenbaret sig igennem det hidtilværende parlamentariske Styre i de hidtilværende Venstreministeriers Personligheder og Administration.

Idet nu Flertallet saaledes har givet sit Krav til et nyt Ministerium en vis Rummelighed og en vis Elasticitet, finder jeg det rimeligt, om Flertallet havde gjort Skridtet fuldt ud og tænkt paa Ministeriets Evne og Villie til at arbejde sammen ogsaa med Rigsdagens andet Ting, med Landstinget. Det har jo allerede været det nu afgaaede Ministeriums Program at naa Forstaaelse med Landstinget om de store Spørgsmaal, ved Forhandling, ved Overenskomst, ikke ved Kamp og Strid. Det maa da, synes jeg, i endnu højere Grad blive et Krav, der maa stilles til det ny Ministerium, at det skal gaa den samme Vej. Hvis det nemlig er saa-